

Cuixart, reflexiu

«'Ho tornarem a fer' és un convit a no defallir, a protestar, a escoltar... que té l'impacte afegit de pensar que tot el text està escrit entre barrots»

Jordi Cuixart, afermat com tota la resta en les seves conviccions democràtiques, i convençut que no és cap delictes expressar la dissidència política, i protestar i expressar-se lliurement, va dir en els al·legats finals de la fase oral del judici del Suprem, que ho tornaria a fer. I de ben segur que els membres del tribunal, però sobretot les acusacions, no devien entendre res.

I no només els membres del tribunal, aquest "Ho tornaria a fer" que Òmnium ha agafat com a lema, que el president de la Generalitat Quim Torra també assumeix, i que dona títol al llibre de Jordi Cuixart, acabat d'arribar a les llibreries. Un manifest personal i col·lectiu, vital i polític, meditat després de més de 20 mesos de presó i 52 sessions de judici, diu Cuixart.

"El problema no és pas la desobediència, el problema és l'obediència", deia Howard Zinn, historiador social i referent antibèl·lic als EUA des dels anys 60, i ja mort. I ho fa servir el filòsof francès Frédéric Gros per arrencar el seu llibre *Desobeir*, on també explica que el psicoanalista austríac, deixeble de Freud, Wilhelm Reich se'n fa ressò quan diu "L'autèntica qüestió no és pas saber per què la gent es revolta, sinó perquè no es revolta".

L'any 1970, Zinn, en un discurs a Baltimore, deia que el problema és la gent que obeeix els dictats imposats pels dirigents dels seus governs i que per tant han sostingut guerres... el problema és l'obediència de la gent quan la pobresa, la fam, l'estultícia, la guerra i la crueltat devasten el món". Jordi Cuixart ha fet seves totes aquestes altres paraules i línia de pensament.

I tots aquells que es pregunten què vol dir aquest " Ho tornarem a fer" n'obtindran la resposta a les pàgines que ha escrit Cuixart, que ha escrit i que ha assumit. Les conviccions que li fan dir que "no sabem a hores d'ara si el mitjà d'aconseguir (la causa de l'autodeterminació de Catalunya) serà un nou referèndum o una altra via democràtica que permeti canalitzar la voluntat majoritària, però sabem que, per damunt de tot, preservarem l'exercici de drets fonamentals, utilitzant la desobediència civil quan calgui".

Un convit a no defallir, a protestar, a escoltar... que té l'impacte afegit de pensar que tot el text està escrit entre barrots, i que ja poden demanar la llibertat des de l'ONU o Amnistia Internacional que aquí no hi ha res que es mogui. També deu ser una mena de "desobediència". I mentrestant qui ho torna a fer és l'Estat, en l'àmbit de la justícia: la guàrdia civil torna a anar a Palau a buscar papers de l'1-O, la fiscalia torna a demanar que s'inhabiliti un president de la Generalitat (i en van 3 d'aquesta època democràtica), el TSJ estudiarà si ha de tornar a tancar les delegacions a l'exterior i el 20 de gener tornarà a començar un judici sobre el procés, ara a la cúpula d'Interior, i a l'Audiència Nacional de Madrid.

Deixeu que em capbussi en la lectura de Cuixart, i aquest temps lineal que ha desaparegut de la seva vida.